

Horváth János

Kunffy Lajos
/1869- 1962/

Kunffy Lajos a magyarországi századfordulónak és a XX. század első felének kitüntetett művésze kevés híján egy évszázadnyi művészeti és történelmi sorsforduló tanúja volt. Művészként nagyértékű életművet, a szellemi arisztokrácia tagjaként példaadó közéleti magatartást hagyományozott az utókorra.

Egy magyar falucskából indult a felemelkedése a múlt század utolsó harmadában. Közel húsz évet töltött a művészet fővárosában Párizsban, ahol a Szalonok kiállításainak rendszeres szereplője volt. Napfénytől derűs, impresszionisztikus festményeinek témáit a szülőhazájában lévő vidéki birtokának életéből merítette. A birtokán élő népviseletes parasztok és tarkaruhás cigányok oly egzotikus vonzerővel jelentek meg a képein, mint a kortárs francia Lucien Simonén, vagy Cottet-én a breton nép, illetve az amerikai Remington képein az indiánok.

Pályájának fénykorában tagja volt a magasabb-körű francia társasági életnek. Rodin, Munkácsy, Besnard, Lhermitte, La Touche és Lucien Simon művészek bizalmas köréhez tartozott. Egyes kultúrdiplomatának bizonyulván megkapta a francia becőllétrond lovagkeresztjét.

A két világháború következményeként kialakult társadalmi- és határviszonyok okozták a fokozatos elszigetelődését Európától.

Nemesi földbirtokát a szocializmus felszámolta. Csak a művészetével szerzett tekintélye óvta meg személyét a politikai meghurcoltatástól.

A mai emlékezetben, mint békés, fehérszakállú patriárka él, kinek Somogytúron kellemes múzeum lett az otthona. Aki viszont elolvassa a művész emlékiratait is, meglepve élvezheti az elboszélése nyomán feltáruló életút kulisszatitkait.

Fővid ismertetőnkben Kunffy visszaemlékezéseire támaszkodva nyitjuk a művészetének korszakok szerinti tagolását és megkíséreljük érzékeltetni hozzá a művész által elbeszélte korrajzot is.

1869. október 2-án Orciban született, művészetkedvelő családban. Az ^{édes}anya. Ifjúkori néven Hochsinger Hermina négy gyermeket szült. Népi textilhímzések készítésével, házi muzsikálással, jótékony célú rendezvényekkel tette színesebbé, leikileg gazdagította a család életét. Az apa, Kunffy Adolf, "az utolsó garibaldista", ifjú korában Kossuth Lajos eszméitől áthatva négy évig szolgált Napolyban Garibaldi seregében, a magyar légió zászlaja alatt. Itt várakoztak az egykor volt 48-as honvédek a szabadságmozgalom felújulására. A remény szertefoszlása után a fiatalember Somogyba költözött földberló gazdálkodónak. Ugyes és szorgalmas munkával tekintélyes földbirtokot és hozzá/nemességet is *szerezte* ^{is} *szerezte* is. szerezte Az olaszországi élményeit megírta és kinyomtatta. A földberlemény kezdetben Orciban, azután Gálosfán, majd Vargán volt. Kaposvári otthonukban rendezkedtek be a polgári életforma szerint. Kunffy Lajos elemi és középiskoláit Kaposváron végezte. A vakációk idejét falun töltötte. Kisdiák korában kitűnt rajz tehetségét elsőként az olasz Galimberti Alajos festő, majd az éppen Somogyban működő Korocknyai Ottó gondozták. Ha festékhez nem jutott, maga kevert mindenféle fűvekből színeket. Érettségi után Pestre került a jogi egyetemre, s ezzel párhuzamosan a Mintarajziskola óráira is eljárt. Greguss János

professzornál gipszmodell után kellett rajzolni. A festészeti technika gyakorlása érdekében lemásolta Benczur Gyula: Hunyadi László végbűsűje című képét. A második jogász-évében a Pesten divatos Vágó Pál műtermében tanult élő modell után rajzolni.

A harmadik jogászévét a kötelező katonaság leszolgálására fordította. Ezt követően 1890-ben Münchenbe ment, a századvégi művészetet egyik központjába. Hollósy Simon magániskolájába járt egy évig. Itt rögzítődött belé a részletek iránti műgond a rajzi kidolgozást illetően. Tapasztalta azt a lelkesedést, amelyet Hollósyban és körében kiváltottak a francia Bastien-Lepage bensőséges hangulatú, halvány tónusokban tartott levegős, szabadteri festményei. E vezércsillag jegyében költözött haza Hollósy, Ferenczy, Réti, Iványi és Thorma művészeti szabadiskolát alapítani Nagybányára. Egy új szellemű festészet, a plein air naturalizmus indult ezzel útjára, amelynek majdan Kunffy is művelője lett. Ezidőben azonban ő még az alapképzése érdekében munkálkodott. 1891 tavaszán beiratkozott a müncheni akadémiára, Hackl tanár osztályába. Am a Párizsból jött művészeti hírek vonzó hatására csak fél évig volt ott maradása. Ősszel már Párizsban találjuk őt a Julian Akadémia növendékéeként. Mesterei a korabeli francia történeti festészet jeles képviselői, Jean Paul Laurens és Benjamin Constant. Három évig szorgalmasan dolgozott, művelődött. Barátságokat kötött a Párizsban élő magyarokkal Rippl-Rónaival, a kaposvári honfitársával, valamint Karlovszkyval, Patakyval, Katona Nándorral, Thorma Istvánnal. 1894-ben érezte befejezettnek a művészeti tanulmányait. "A Julianban akkor eltöltött 3 év, 22 éves koromtól 25-ig a boldogság évei voltak, telve a művészi sikerek reménységével. Milyen gyönyörűnek láttuk az életet, a jövőt. Mindenki jókedvű volt, mert hiszen azt csinálhattuk, ami a szívünk vágya volt. A munka alatt a fiúk énekeltek, diktálóztak, persze leginkább a franciak"- emlékezik Kunffy.

A párizsi első szereplése a Salon des Artistes Français-ben a "Teendő társaság" című művevel történt, s ugyanabban az évben itthon a Műcsarnok kiállításán is feltűnt. Ugyancsak 1894-ben a Mars mezei Szalonban Rippl-Rónai a legmodernebb szellemű stílusteremtéssel ért el sikereket. Kunffyt nem vonzotta az "art nouveau" dekoratív vonalvezetése. A Párizsban élő Munkácsy nyomdokain indult el festői pályáján. Bejáratos lett a mester műtermébe és szalonjába. Imponálóak voltak számára Munkácsy sötét tónusaiból felcsapó fehérek. A szolidan modern plein airrel viszont, mint szalonképes divatirányulakacérkodott már.

Emlékezését idézzük: "A szép párizsi benyomásokkal és azzal a sikerrel, hogy első képpel a párizsi Szalonban szerepelhettem, jó hangulatban utaztam haza Magyarországra azzal a tervvel, hogy nyáron át megfestek egy igazi plein air képet." - Így született Gálósfán a "Vizhordó fiú." - "Alaposan megrajzoltam, és a napfény jól kifejezésre jutott a vásznon. Az őszi tárlaton, a Párizsban kiállított keppel együtt kiállítottam Budapesten a régi Műcsarnokban. Ez volt az első kiállításom Budapesten"- beszéli el a művész a 80 éves korában megírt memoárjában. 1895-ben ismét Münchenbe ment és műtermi munkába fogott. "Jób" címmel bibliai tárgyú nagy képet festett az "Ezeréves Magyarország" pályázatra. Az óriási reprezentációval rendezett kiállításon Munkácsy műveinek társaságába került a kép, mivel azokkal mutatott rokonságot. Később így értékelte ezt Kunffy: "Sajnáltam a müncheni intermezzót, visszarantott a sötétebb, komorabb piktúrába. Ha 24 éves koromban tovább Párizsban maradok, piktúráim kétségtelenül világosabb, üdőbb színek felé tendál". 1897-ben szülei biztatására másfél évre hazatért, hogy befejezze jogi tanulmányait, aztán visszament Párizsba. A breton tengerparton festette a dekoratív, szecessziós hatású "Bretagnei tengerpart" /1898/ című képét. Korszerű és szép alkotás. (A mai években sok nemzetközi kiállításon szerepelt.) Párizsban festett képei közül érdekes a "Vitatkozó francia papok" /1899/, amely az új Szalonban kiállítva hozott sikert. Az éjszakai jelenetet ábrázoló kép technikailag hasonló Rippl-Rónai fekete korszakos műveivel. A két kaposvári művész ezidőben gyakran járt már össze.

1899 nyarán hazajött apja vargái birtokára és elmerült a kis falu életének, embereinek festésében. Palettája egyre színesebb, világosabb lett.

1900-ban Budapestre költözött, mert megtetszett neki a főváros felpezsdült művészi atmoszférája. Ekkor történt, hogy a parlamentben Berzeviczy Albert ingerült kirohanást intézett az új művészeti irányzatok ellen. Kunffy Lajos "Reflexiót" jelentetett meg erre a „Mücsarnok” című szaklapban. Éles logikával védelmezte a modern művészet szabadságát a korszellem nevében: „...” Minden kornak olyan a művészete, amilyent megérdemel ... Lehetnek a mai művészetnek tévedései, amelyek azonban a társadalomban találják meg gyökerüket... Társadalmi elemeink között éppen a művészek gárdája az, amely nem tagadja meg önmagát és bátran küzd az igazságért...” - Ez az írása, amelyből az iméntiek csak kiragadott szilánkok, programadója lehetett a századelőn megújuló magyar művészeti életnek. Kunffyt 31 éves korára ideális, magasrendű eszmék vezérelték. 1901-ben feleségül vette a szép és művelt Tiller Ellát. A művészeti élményekben gazdag olaszországi nászutjuk után Párizsban telepedtek le. Itt született fiúgyermekük 1902-ben.

A családi közegben, valamint a francia tengerparton festett képeinek a Salon d'Automne-ban volt a legjobb fogadtatása. Ez a művészi egyesület zsűrimentes tagjává választotta.

A kultúrdiplomáciában is sikeresnek bizonyult Kunffy. Egy kortárs amerikai és francia festészeti kiállítás megszervezésével bizta meg őt a budapesti Képzőművészeti Társasulat. A francia fél ezt a munkáját a becsületrend adományozásával jutalmazta.

Legjobb képeit az otthon töltött nyarak során festette. A somogytúri ezerhoidas birtokot 1906-ben kapta meg apjától. A rajta álló nemesi kúriát még a nagyapja, a tatai születésű Kunfi Simon vásárolta a Bosnyák családtól. Tipikus példája a régi "táblabíró-világ falusi nemesi építkezéseinek. Az oszlopos nyitott részt már a festő toldotta hozzá stílusúton.

A gazdálkodást eleinte Károly nevű öccse irányította, aki Halléban szerzett nagy szakképzettségével tovább növelte a Kunffyak birtokait.

Somogytúron fedezte fel a művész a képi világot megújító nagy hajú, sötét arcbőrű, tarkaruhás cigányokat. Az egzotikus hatás, amely a cigányok életmódja és külsősegei révén Kunffy festészetében megjelent, Párizsban nagy népszerűséget hozott részére.

1906-ban kezdte el a „Gyermektemetés” című főművét. A nagyméretű életképet számos tanulmány és vázlat előzte meg: nádfedelel parasztház előtt felravatalozott kicsiny koporsóra gyászruhás anya borul. A kép jobb és bal oldalára széthúzva egy-egy kisebb csoportban a szűk-körü család, illetve a szertartást végző pap és kántor karakterizált alakjai állanak. Az aratás nagy munkaidején történik az eset, ezért olyan kevés a kép szereplője. A ház fehér faláról visszaverődő nyári napfény egyes alakok tömörszerűségét hangsúlyozza. A fejét meghajtó apa alakját a veranda félköríve emeli ki és kapcsolja egybe a gyászolókkal.

A kiemelkedő mű a magyar nagybányai plein air festők első sorába is beillenek. Egyöntetű, friss fakturális megoldásához a Franciaországtól már végleg visszaköltözött Rippl-Rónai adott tanácsokat. -Ez a kép "egyszerrefestése", azaz a színek intenzitását megtörő utólagos javítást mellőző törekvés volt.

Kunffynál nyaranta sok más művész kolléga is vendégeskedett. Sok jó képet festett ott Rippl-Rónai, Iványi-Grünwald Béla, Szlányi Lajos, Edvi-Illes Aladár. Kunffy ekkor meg minden őszei visszatért Párizsba, magával szállítva a nyári évad művészi termését, rendszerint egy-egy nagyobb kompozíciót is. Ilyenek a "Bivalyfogat" /1908/, "Vasárnapi beszélgetés" /1909/, "Tanácskozó cigányok" /1910/, "Aratóünnep" /1909/, "Somogytúri lakodalom" /1910/.

A francia mesterek és barátok a Szalon kiállításain látva e képeket, dicsérték lokális sajátosságukat, és kompozíciójukat. Az volt a kifogásuk, hogy Kunffy buzgalmából "túlfesti", túlrészletezi őket, kivétel ezalól a "Somogytúri tisztelőtes" /1905/ és a "Gyermektemetés" /1907/.

Utazásai során kis deszkalapokra vázlatokat készített. Ezek festői erényeit dicsérték a legmagasabbra Párizsban. A motívumok összefogott nagyvonalúsága, a színek könnyedsége ez esetben találkozott a francia izléssel.

A nagyméretű festmények megalkotása érdekében Kunffy 1909-ben műtermet építtetett Somogytúron. A tágas, félig magyaros, félig görögös oszlopos, timpanonos épületet ő maga tervezte.

Az otthoni birtok-gazdálkodás és fiának magyar szellemű nevelése miatt települt haza Párizsból. Ezt megelőzően 1913-ban egy nagy gyűjteményes kiállítást rendezett a Georges Petit Galériában. A 144 képet felsoroló katalógusának borítójára jellemzésül egy cigánykép fotója került. A katalógust Leopold Honoré, a kiváló francia műbíró a következő előszóval vezette be:

"Bizonyos izlésbeli és érzelmi közösség, különböző emlékek, már régtől fogva közelhozták egymáshoz Magyarországot és Franciaországot és ez a kölcsönös rokonszenvből fakadó közeledés szinte a tradíció vonzóerejét gyakorolja a művészekre. Ezt a tradíciót Munkácsy és kivüle még mennyi más ápolta már - tehát Kunffy Lajos sem vonhatta ki magát alóla. Annak a francia kedélynek és szellemnek hatása alatt, melyet a mi művészeink oly pazarul ontanak, Kunffy Lajos sem habozott, hogy ennek alaposabb megismerése végett Párizsba költözzék és mint Benjamin Constant és Paul Laurens tanítványa folytassa és fejezze be tanulmányait. Ez idő óta, immár tizenöt éve a Société Nationale des Beaux - Arts szalonjában állítja ki műveit és amit a fiatal magyar mester ma a párizsi műértők bírálatára alá bocsájt, az termékeny munkásságának gyümölcse: egy szép és vibrálóan változatos kiállítás, amelyben nincs semmi banális, semmi felszínes és amely épp a maga idejében érkezett.

Párizs boulevard-jai, bármily vonzóak is, nem terelték el Kunffy-t a maga művészetétől.

A párizsi élet lázas sodrában is megőrzi nyugalomát, azt a melancholikus vonást, mely a magyar természetet jellemzi és főleg sohasem veszi szem elől szülőföldjét.

Ez az egyébként - mely ennek az érdekes művészi megnyilatkozásnak határozott vonását adja - egy meglepő művészi egyéniség igazolását, egy kitartó művészi törekvés eredményét, mely soha sem szűnik meg súlyosodni és növekedni.

Akár lendülettel és őszinteséggel tájképeit festi a művész, akár tipikus és pittoreszk cigányait ábrázolja, min ^{enkor} éber és megértő megfigyelő.

Anélkül, hogy fölösleges kommentárokkal kísérvénk itt munkálkodását, elég annak a megállapítására szorítkoznunk, hogy Kunffy Lajos pályájának különböző állomásai, magyarországi utazásai, a Balaton szép partján és azokból a művekből, melyek mindezekből fakadtak, mely érzelem szűrődik le, melyben mindenütt ott rezeg valami a magyar lélekből."

A kiállításról rokonszenvvél irtak az újságok. A párizsi művészélet ismert

alakja lett. Barátságba került olyan jeles művészekkel, mint Anan Jean, Dagnan Bouveret, La Touche, Paul Albert Besnard, Leon Lhermitte. A lakásán estélyeket rendezett, ahol felesége és Sauer Emil adott zongora-koncertet. Nem volt szándékuk Párizsba való teljes elszakadás. Egy művészileg hasznos tuniszi utazást közbeiktatva hazatért. A nagypolgári otthont Budapesten, a Ferenc József rakparton rendezte be, a vidéki birtokán pedig egyre intenzívebb gazdálkodást folytatott. Gépesített, szőlőt és halastavat telepített, kiváló állatokat tenyésztett.

Az első világháború miatt tíz évre kintrekedett a kiállítási anyaga és otthonának berendezési tárgyai.

Festői munkásságában elmélyült a somogyi nép ünnepeinek, mindennapi intimitásainak, fárasztó munkájának ábrázolásában és a környező táj [↑] .
Naturális vonzalmát a portréábrázolásban sikerrel kamatoztatta. Egyre gyakrabban festett önarcképet is.

Az impresszionista foltfestés csak a vázlatoknak szánt ^{remek kis} képein jelenik meg. Ezek közül kiemelkedők a tuniszi vázlatok és az 1918-ban Budapesten festett "Köztársaság kikiáltása" sorozat.

A viharos történelmi évek elmúltával a Párizsban ^{házasállított} képekből és az újabbakból 1924-ben rendezte meg a tulajdonképpeni bemutatkozó kiállítását Budapesten a Nemzeti Szalonban.

Az imponálóan nagy, 300 műből álló és már válogatott anyagnak megvolt a kellő hatása. A sajtó nagy elismeréssel írt róla, Lyka Károly, Rózsaffy Dezső és Elek Artúr méltatták. A Képzőművészeti Egyesület alelnökévé választotta. 1925-ben Állami Pasztell-díjat kapott, 1926-ban az "Aratók" /1921/ című képért a Genre-díjban részesítették.

A sikerek egy újabb nagyszabású munkára ösztönözték. "Mezőgazdasági munkáscsalád" /1926/ címmel triptichont festett. A képsor újszerű, az alföldi magyar festőkéhez fogható realiztikus eredményekkel rendelkezik. Témájukat a művész a paraszti élet intimitásaiból állította össze: "Születés", "Kenyérszegés", "Az anya halála".

1926-ban családjával Spanyol utazást tett. A bő művészi terméséből a "Generalife Hotel portása" /1926/ című emelkedik ki. 1927-ben Budapesten a Műcsarnokban ismét kiállítása volt.

1930-ban egy kollektív magyar festészeti kiállítást kísért Iványi-Grünwalddal Belgrádba, majd egyedül Bukarestbe. Diplomáciai képességével szimpátiát keltett a szerb hercegben és a román miniszterelnökben. Tekintettel a megváltozott határviszonyok okozta feszültségekre, ezek a megbízásai olyan hasznos következményei járt, mint a bukaresti egyetem magyar tanszékének felállítása.

Kunffy 1934-ben feladva budapesti lakását, végleg Somogytúrra költözött. Ekkor folytatott kísérletet a festési technikájának megújítására. A fehérre alapozott vászonfelületre akvarellszerűen átlátszó vékonyságú olajtechnikával dolgozott, ^{friss, úde} hatást keltve ezáltal. Bekapcsolódván a kaposvári ^{közéletbe}, felvillanyozta azt, s két közös kiállítást rendezett saját és Iványi-Grünwald műveiből 1932-ben és 1934-ben. Ő rendezett szakszerű válogatást először a kaposvári múzeum modern festészeti gyűjteményéből.

Apjának 1934-ben bekövetkezett halálával szűnt meg a kaposvári otthona.

1937-38-ban a dalmát ^{az élepet} tergőrnél ^{festett}. Ezután évekig betegeskedett. ^{egyben} 1942-ben az új technikával festett képeivel jelentkezett kiállításon Budapesten a Tamás Galériában. A sajtó elismerő kritikája Kunffy megfiatalodásáról számolt be.

A második világháború legdrámaibb évét Budapesten vészelte át, ezalatt feldúlták, fosztogatták a somogytúri házát. Közel ezer képe elveszett, megrongálódott. Óvóhelyeken megbújva élte át Budapest ostromát. Ezekről a szorongatott napjairól naplójegyzeteket is készített.

Birtokát a földosztás során fölszámolták. A szépen virágzó gazdaságát, a szőlőt, a halastavakat eltékoztolták. A kúriát és a műtermet, továbbá e kettőt kellemesen összefogó parkot megtarthatta. Vállalta, hogy mindent előlről kezdve, ezentúl csak a festészetéből kíván megélni. A paraszti témájú képeit szívesen fogadta az államhatalom zsürije, mert bennük látta a munkás-paraszt felemelkedés ideológiájának művészi alátámasztását. Ilyenképpen vált Kunffy a haladó hagyományok letéteményesévé az 1950-es években.

1949-ben és 1952-ben Kaposváron önállóan, 1953-ban Budapesten az Ernst Múzeumban Glatz Oszkárral közösen rendezett kiállítást. Egyre fokozódó elismerés vette körül az idős mestert. 1955-ben Pekingbe is elvitték a Glatz-al közös kiállítását. 1956-ban önálló kiállítása volt a kaposvári Rippl-Rónai Múzeumban, 1958-ban pedig a műtermet nyilvánosan látogatható Kunffy-képtárra avatták. Megkapta a Munka Érdemrendet /1959/ és az Érdemes Művész kitüntetést

/1960/. Életének utolsó nagy kiállítása 1960-ban az Ernst Múzeumban volt. 1962.március 12-én hunyt el Kaposváron a kórházban, 93 éves korában. Műtermének bejárata előtt van domborműves arcképét ábrázoló siremléke. Teljes hagyatékát megvásárolta özvegyétől az állam. A hagyatékból történt meg a kúriaépület berendezése emlékmúzeumként 1979-ben. A bútorok és az egész életművet reprezentáló festmények a művész által kialakított eredeti elrendezésben fogadják a látogatókat Somogytúron, a Balatonlellétől Délirányba vezető műút mentén.

Kunffy összes alkotásainak száma közel 2000 darabra tehető. Jórészt olajfestményeket, de pasztellképeket, olajvázlatokat, rajzokat, akvarelleket és egy-két szobrot is alkotott. Ebben a számban sajnos benne foglaltatik a második világháború alatt elpusztult, vagy elrabolt 1000 db kép is. Európa számos múzeumban /Párizs, Róma, Milánó, Bukarest és Budapest/ és főleg magángyűjteményekben található meg a művei. Kaposvári magántulajdonokban néhány száz darab műve van.

A legteljesebb kollekcója a kaposvári Rippl-Rónai Múzeumban van, több mint 300 db olaj és pasztell festmény és grafika. E gyűjteményt maga a művész válogatta oly módon, hogy már 1952-ben 20 főművét, közöttük a "Jób"-ot, a "Gyermecktemetést" odaajándékozta. Utóbb újabb nagylelkű adományozásokat tett, s az állam által megvásárolt hagyaték is a kaposvári múzeum tulajdonába került. Ez a múzeum, mint a Somogy megyei múzeumi szervezet központja rendezte és működteti a somogytúri emlékmúzeumot.

A művészettörténeti stíluskategóriák szerint Kunffy a plein air festészet mestere, azonban több korabeli stílushatást is beépített művészetébe. A kezdeti akadémista stílusát /Jeremiás próféta, 1895./ egy rövid romantikus színzetű Munkácsy-igézet váltotta fel /Jób, 1896/. Ezt a francia fiatál művészek által képviselt, ma szecessziósnak nevezett stílus követte /Bretagnei tengerparton, 1898, Feleségem a pálmaházban, 1903/.

A hazai motívumok keresése közben összegeződtek műveszi tapasztalatai a nagybányai szellemnek megfelelő plein air naturalista stílusban /Gyermecktemetés 1907/. A keze olykor virtuóz könnyedséggel kezelte az ecsetet, s impresszionista módon foltokba tömörített /Népgyűlés 1913, Tuniszi kávéház előtt 1913/. máskor elnehözült és realiztikus megfigyelésekben gazdag zónérképek kerültek ki alóla /Ebedelő aratók 1921, Mezőgazdasági munkáscsalád 1926/.

Az utolsó korszakának könnyed, impresszionisztikus, világos tónusú képeiben a festői bölcsélet által egyszerűvel többet kifejezni tudás mutatkozik /Csendelet dinnyével 1930, Kerti út virágzó bokrokkal 1935/.

Végezetül álljon itt Kunffy ars poetikája: "Sokaktól tanultam, de senkit sem utánoztam. Mesterem a nagy Természet volt, amelynek szépségében gyönyörködhettem..."

Kunffy Lajos írásai:

- 1./ Párizsi művészeti krónika - Művészet 1905. 129-130 l.
- 2./ Reflexiók Berzeviczy Albertnek a képzőművészeti budget tárgyalása alkalmával tartott beszédere. Műcsarnok 1900. márc. 18. 148-149.l. Ugyanez leköszölve a "Visszaemlékezéseim"-ben.
- 3./ Rippl-Rónai képkiallítása. Somogyvármegye 1905. dec. 17. 1-2. l.
- 4./ Vidéki múzeumok és képtárak létesítése. Irta és az Irodalmi és Művészeti Kongresszuson előadta: dr.Kunffy Lajos festőművész. Képzőművészet 1928. 15.sz. 240-241.l.
- 5./ Visszaemlékezésem Rippl-Rónai Józsefre. Visszaemlékezések Rippl-Rónai Józsefre. Összeállította Kávássy Sándor Kaposvár, 1958. 16-20 l.
- 6./ Visszaemlékezéseim. Somogyi Almanach . 31-33.szam. Kaposvár, 1981.

Képlegyzék:

Szöveg közötti fekete-fehér fotók

1. Dokumentumfotó Kunffy Lajosról a Somogytúri kúria előtt
2. Műhivó az 1913-as párizsi kiállítására
3. Újságcikk az 1913-as párizsi Georges Petit Galériában rendezett kiállításáról
4. Fotó Kunffyról
5. Fotó Kunffyról a "Gyermektemetés" c. kép előtt

Színes képek:

6. Cimoldali kép: Ónarckép 70 éves korából 1939.
olaj, vászon 100 x 81 cm L.55.493
7. A Somogytúri Kunffy Lajos Emlékmúzeum
8. Kunffy műterme Somogytúron
9. Jeremiás próféta /Apostol/. 1895.
olaj, vászon 135 x 88 cm L.55.503.
10. Jób. 1896.
olaj, vászon 190 x 246 cm L.55.507.
11. Bretagne-i tengerpart. 1896.
/Mendlik Oszkár és neje a tengerparton/
olaj, vászon 136,5 x 173 cm L.74. 7.1.1.
12. Feleségem pálmaházban. 1903.
olaj, vászon 74 x 61 cm L.64.218.
13. Mihály cigány. 1905.
olaj, vászon 100 x 73 cm L.64.44.
14. Gyermektemetés. 1907.
/Somogytúri gyermektemetés/
olaj, vászon 205 x 328 cm L.55.508.
15. Somogytúri lakodalom. 1910.
olaj, vászon 125 x 176 cm L.55.501.
16. Somogytúri lányok vasárnapi beszélgetésben. 1909.
olaj, vászon 130 x 185 cm
17. Rippl-Rónai fest. 1905
pasztell, papír 31 x 46 cm L.75.3.1.2.
18. Aratónnep. 1910.
olaj, vászon 142 x 170 cm L.55.505.
19. Bakhozók a kertemben. 1911.

